

הרבה מחשבות חולפות כשאנחנו חושבים על המשמעות של חייה וברור לנו שלקיבוץ מעין צבי יש מקום משמעותי בכך. לכן מצאנו לנכון לשתף אתכם במחשבות אלו וגם לומר תודה לכל מי שהיו חלק מ"תבנית הנוף האנושי" שלה בקיבוץ.

אמא הגיעה לקיבוץ מעין צבי ב-1955, אישה צעירה ממוצא צרפתי, גרושה, אם לשלושה ילדים צעירים. לא ממש התאימה למה שהיה אז מקובל בקיבוץ מבחינה משפחתית ואישית, אך הודות לקליטה מסבירת פנים וגם הודות לאישיות ולאמביציה שלה, היא מצאה את עצמה, תוך זמן קצר, משולבת ומתלהבת מחייה בקיבוץ.

בילדותנו היא הנחילה לנו את המסר שכל עבודה היא חשובה וצריך לעשותה באחריות ובמסירות. כך היא נהגה כשעבדה בקיבוץ כמטפלת בגן, כמרכזת הקניות של הקיבוץ, כמטפלת בחברת הנוער, רכזת חדר האוכל, עובדת בייצור ובשיווק במפעל "הצבי" וחברה בצוות הנהלת החשבונות של הקיבוץ. במקביל תרמה מכישוריה כחברה בוועדות שונות וקשרה קשרים חברתיים עם הרבה חברים מבוגרים וצעירים ממנה.

אמא אהבה את מעין צבי והייתה גאה להיות חברה בקיבוץ. היא נהגה לארח בני משפחה וחברים ולהציג בפניהם את ביתה הפרטי והגינה המטופחת שלה ואת מעין צבי כ"ביתה המורחב" שנותן לה מענה הולם ואיכותי לצרכים הכלכליים והחברתיים שלה. כל איש ואישה שאימא שלנו הכירה בקיבוץ היו חלק בפסיפס האנושי השלם שלה. תודה על שהייתם בשבילה ואיתה ונתתם לה, כל אחד בדרכו האישית, את המתנה הזאת.

בשנים האחרונות היא הצטרפה ל"ותיקאן" והוא היה בשבילה בית שני, בו נתנה ביטוי לדמיון ולכישרון שלה בעבודות יד וגם קשרה קשרים חברתיים חדשים. אנחנו רוצים להביע את הערכתנו ותודתנו לכרמלה ולאמירה על המסירות והסבלנות שלכן ועל שהצלחתן לתת לה תחושה של שייכות וקבלה ב"משפחת הותיקאן".

תודות גם לכל העוסקים בסיוע הרפואי במעין צבי לדורותיהם, ולאורי פיליפס שעזר בארגון ההלוויה, השבעה ויום השלושים.

אנחנו בטוחים שגם אמא בעצמה לא הייתה מתייחסת למה שקיבלה בקיבוץ כמובן מאליו והייתה רוצה שנוסיף גם את תודתה.

שמוליק ברנסון ואריאלה וייל